

ئایا خودا بوونی ههیه ؟ ... کاوه هادی

ئێمه چه ندان ههزار ساڵه ، نهوه بـ نهوه درـ دهگوازینهوه . ههركهس مهرام و هههجهتی خـی ههیه لهم درـاگواستنهوهـدا . دـنیام هـکاری له دایکبوونی ئهم ههموو درـیانه تهنها درـکردن نهبووه . داخوا مرـقهکانی دهپانزه ههزار ساـ پـش ئـمه ، چیان له بارهی گهردون زانیبـت ؟ چـن له خـرهـهـاتـن و خـرئاواووون تـگهشتـین ؟ چـن تاریکی و روناکی یان مردن و ژیانیان شرـقه کردبـت ؟ ههزاران ههزار دیارده و روداوی بـ وهـام ژیانی لاجهـنجاـ و تاـ کردبن ، به تایبەت بـ مرـقه بـ چارهکانی ئهو دهمه ، لهو دهمهوه هتا ئهم ساتهوهختهش مرـقهکان ههـرگیز کـوتهـبا نیین و کـوتهـباش نابن له ئاست وهـامه ئاـزهکاندا ، به ئاشکەرا و به نهـنی تهواوی مرـقهایه تی رـککهوتن له سهر بوونی خودایهـک که خوـقـنهـری ئهم ههموو موجیزه و دیارده سهرسوـهـنهـرانهیه ، بهـام ههـنووز کـکنین له سهر شـواز و هـنگ وـخسار و هـسوکهوتی ئهو خودایه .

دایکان و باوکان له خـشهویستی جگهر گـشهکانیان ، له ترسی ئازار و ئەشکهـنجهی دـزهـخ ، له مهـلابانگدانهوه ههتا نیوهـشهـو درـی شاخدار شاخدار دهخهـنهـ مـشکی مندـاـکانیان ، قهـبارهی هـندـدرـ هـند گهـورهیه ، بهـدوری نازانم خـشیان باوهـیان پـ هانیبـت یان لانیکه مهـکهی ئهوه ناکهن که خـیان دهـیـن . بهـهـرحاـ جهرگ شیرینه ، بهـام دهـبـت دایک و باوکـکی نهـخوـندهوار چـن بتوانن؟ بهـرهـنگاری کهـسـک بکهن که دوانزه علمی ههـبـت و نهـک ههـر خـیان بهـکو داپیره و باپیره ییشانی لـکـدی حـهـاـ کردبـت ههـموو کـمهـگهـرـلـم کهـسانهـ دهـگرن و ئهوان لهم دونیادا به تـپـزی خـیان کردـتـه جـگـرو نمایندهی خودا ، کام خوداش ئهو خودایهیی که لهم دهـقهـری ئهوان باشتـرین خودایه ، ههـمووان کـکن که ئهم خودایه تاـک و تهـنـایه ، ئهوان چـند ئهم خودایه یان خـشبوـت ئهـویش ههـر هـنده ئهـوانی خـشدهـوت !!! .

مهـلایان مامـستای ئاینی ، وهـک ههـموو کاروکاسپیهکی دی سهرقاـن بهـم پیشهیهوه ، ههـر وهـک تووتی ئهوهی فـرکـراون دهـیـن و دهـیـنهوه . جارجارهـش له پـناو پوـوپاره و ماـی دونیادا ، کـچـکت لـ دهـکهـنه فیل فیلـکـیشت لـ دهـکهـنه کـچ . ئهو باسوخواسهی له بارهی بهـهـشت و دـزهـخ دهـکرـن نهـک سوکایهـتیه بهـمرـق و مرـقـایه تی ، بـگـره

سوکایه تییه به خـیان و ئه و خودایه یی که خـیان بـخـیان خـواندوه ، من لـره دا هیچ نمونه یه کی ئه و سوکایه تی و گاـته جاـیه باس ناکه م بـ ئـوه ی قه درگران . به خـشی یان به ناخـشی زـر تا که م ئه م نمایندانه ی خودا ده نگی ناـازیان کپ کردوه ، سه ری ـازیبونمان پـ ده له قـنن . کـ ده توانـت دهستی دـخـوازه که ی بگرـت و له ماـی باوکی کچه وه بی گوازـته وه بـ ره زامه ندی مه لای گهـه ک ؟ کـ ده توانـت له پرسه ی ئازیزـکیدا به کاک ی مه لا بـت ئه رـ فـته فـت ، من جه رگم سوتاوه تـش خه ریکی وـنه و درـ و ده له سه ییت ؟.

هـند خه وخـش و ئه قـسوک نیم به چواردـوله تـ نووسین ، کـنترین و ئاـزترین گرفت ی مرـقایه تیتان بـ حل بکه م ، یان هـنده رووقایمبم گفت ی وهـامی ئه و هه موو پرسه بـ وهـامه وهـک هـلکه ی پاکراو بخه مه نـو چنگتان . من بـ هیوا و ره شبین نیم ، ده کرـت له لای ئـمه یش کار له سه ر ئه و پرسه ـ ئاـزانه بکرـن هه رچـن له وـاتانی پـشکه وتوو خاوه ن ئه قـدا کاریان له سه ر کرده وه . بهـام ده بـت که سانی پسپـ و شاره زا هه ر وهـک ته نی جاـجاـکه کاری بـ بکه ن ، بهـکو رـژـک دا بـت مرـقه کان به ئاره زوی خـیان بـ ترس و لهرز نـر و مـ هه رچی له دـ و ده رونیاندا یه ـ ههـی بـژن ، جا ئه و ده مه هه رکه سه ئازاده له ههـبژاردنی وهـامی دـنشینی خـیدا . من ته واو ته واو تـده گم له و چین و توـژانه ی که دهـن زمان ـه حتبـ سه ر ـه حه ته . بهـام پـ به ده نگ هاوار ده که م خهـکی هه ژار و دـساف خهـکی پاک و خاوه ن و یژدان ، سه رانی تـ سه رانی وـاته که ت سه رانی ئه م دونیا گه وره یه ، هه موویان وهـامی ئه و پرسیاره چاک ده زانن که خودایه ک بوونی نییه و هیچ که س نماینده و په یامبه ری ئه و نییه له م دونیا یه دا .

ئه وه کاری فه یله سوف و زانا کانه ، باس له بوون و نه بوونی خودا بکه ن ، یان رونتر بـم گه ر بـوات به بوونی خودایه ک هه یه ئه وا خودایه ک له نزیک تـ بونی هه ییه ، خـ ئه گه ر بـوات به بوونی خودا نییه ئه وا دـنیابه هیچ خودایه ک له ئه رز و ئاسمان بوونی نییه . بهـام ته نانه ت گـله کانیش چاویان لـیه که به ناو خه مخـر و سه رـک حیزب و سه رـک وـات و خاوه ن پـسته باـکان ، چـن به درـ و ده له سه و به ناوی خودا و ئاین و مه زه ب ، ئـوه یان کردـت ته په یژه یه ک بـ سه رکه وتنی خـیان و گه مژاندنی هه تاهه تای ئـوه . جـگه ی داخه جه نگ و ترس و برسـتی له و ده قه ره به دبـخته ی ئـمه دا زه مینه یه کی له باره بـ به رده وامبونی ئه م هه موو نه هامه تی وباوهـکردن به م چیرـکه سه یروسه مرانه ی دهستی مرـق ، دواچار هـکاری ترس و تـقان و ماـکاولی خـی به دهستی خـی .

من گه‌شبینم به‌ام هه‌رگیز هه‌نده‌ش گه‌لام که نیم ، چاوه‌وانی
سه‌رکرده‌یه‌کی با‌ا یان نیمچه‌با‌ابم ، که ده‌توانن به‌ج‌ار له
ج‌اره‌کان کار‌ بکه‌ن له پ‌ناو ر‌شنگه‌ریدا و ئهم راستیانه وه‌ک خ‌ی
بخه‌نه به‌ر چاو و هزرمان ، ئه‌وان له پ‌ناو من و ت‌دا ملی خ‌یان له
چه‌ق‌ ناسون ، ئه‌وان سه‌رکه‌وتنی خ‌یان ده‌وت . به‌داخه‌وه ته‌واوی
سه‌رکرد ه‌د‌رین و نو‌کان ، نه‌ک کار‌ ناکه‌ن له‌و بو‌اره‌دا به‌کو
ئاماده‌ن له پ‌ناو ده‌سه‌ات و مانه‌وه‌ی خ‌یان ، میلله‌ت سه‌ده‌ه‌نده‌یتر
بگه‌مژ‌نن و خ‌اک و خ‌امان هه‌رزان فر‌شکه‌ن .

کاوه هادی